

Arrest

**nr. 110 134 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LANCKMANS die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 augustus 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 8 maart 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 30 april 2013.

1.3. Op 3 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M.S.A.A.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.04.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 26.08.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 08.03.2012 zowel de vluchtelingenstatus als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 30.04.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij drie dreigbrieven, waarvan één gericht aan betrokkene, één aan zijn familie en één aan alle Soennieten, naar voren brengt; betrokkene stelt deze brieven recent van zijn vriend I.J. via het internet ontvangen te hebben; echter dient opgesteld te worden dat de bewijswaarde van dergelijke documenten gering is, aangezien het geen originelen betreffen en de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan; voornoemde dreigbrieven bijgevolg bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; betrokkene tenslotte ook aanhaalt dat hij vermoord zal worden bij een terugkeer naar Irak; betrokkene deze bewering echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter een bewering blijft; er bovendien, reeds gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 26.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 51/8, eerste alinea van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid, schending van de artikelen 48/3, 48/4 et 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 1 van de Conventie van Geneve van 28 juli 1951 betreffende het statuut van Vluchtelingen, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen, en wegens kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie”.*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

Overwegende dat het past eerst te herinneren aan het voorschrift van artikel 51/8, 1e alinea, van de wet van 15 december 1980 voornoemd dat voorziet (...)

Overwegende dat Uw Jurisdictie in talrijke arresten heeft herhaald dat « lorsqu'il fait application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, le ministre ou son délégué est amené à se prononcer sur l'absence d'éléments nouveaux invoqués par l'étranger à l'appui d'une nouvelle demande d'asile, lesdits éléments nouveaux devant avoir trait à des faits ou situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure d'asile précédente, ou constituer une preuve nouvelle de faits ou situations antérieurs à condition qu'il s'agisse d'éléments que l'étranger n'était pas en mesure de fournir à l'appui de sa demande d'asile précédente » (vrije vertaling: "wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 51/58 van de wet van 15 december 1980 is de minister of diens gemachtigde gevat om uitspraak te doen over de afwezigheid van nieuwe elementen ingeroepen door de vreemdeling in het kader van een nieuwe asielaanvraag, deze nieuwe elementen moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de voorgaande asielprocedure, of een nieuw bewijs uitmaken van vroegere feiten of situaties op voorwaarde dat het elementen betreft waarvan de vreemdeling niet in de mogelijkheid w/as deze bij zijn voorgaande asielaanvraag te voegen");

Dat men, in casu, vaststelt dat, de documenten die verzoeker heeft bijgebracht bij zijn tweede asielaanvraag, dateren na het einde van de eerste asielprocedure;

Dat deze documenten rechtstreeks betrekking hebben op het aspect van het risico op vervolging dat verzoeker loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst;

Dat de dreigbrieven dateren van 10 maart 2013;

Dat verzoeker duidelijk in de onmogelijkheid was om dit nieuwe element bij te brengen bij zijn eerste asielaanvraag nu deze documenten dateren van na de laatste fase van de voorgaande asielprocedure;

Overwegende dat deze documenten tevens elementen bevat die toelaten te geloven dat er ernstige indicaties zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, of voor een reëel risico op ernstige schade, zoals gedefinieerd in artikel 48/4;

Dat deze nieuwe elementen bijgevolg voldoen;

Dat de verwerende partij de tweede asielaanvraag van verzoeker bijgevolg wel in overweging moet nemen;

Dat de verwerende partij minstens haar beslissing niet kon motiveren door te vermelden dat verzoeker geen nieuwe documenten neerlegt betreffende feiten opgeworpen in het kader van zijn eerste asielaanvraag of gebeurtenissen die hebben plaatsgehad na de laatste fase van de eerste asielprocedure;

Dat verzoeker documenten neerlegt waaruit wel degelijk een vrees voor vervolging blijkt die niet werd opgeworpen in het kader van zijn eerste asielaanvraag en die toen ook niet kon opgeworpen worden nu verzoeker nog geen kennis had van dit element op het ogenblik van zijn eerste asielaanvraag;

Dat door haar beslissing aldus te motiveren verwerende partij artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 voornoemd schendt (door de notie elementen vervat in deze bepaling te schenden), alsook schendt zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Dat door vast te stellen dat verzoeker geen nieuwe documenten neerlegt betreffende de feiten opgeworpen in het kader van zijn eerste asielaanvraag of gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden na de laatste fase van de eerste asielprocedure (terwijl de situatie net tegenovergesteld is) de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout begaat en het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijkheid en de proportionaliteit schendt;

Dat verwerende partij tevens een schending begaat van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van zorgvuldigheid, in zoverre zij het geheel van documenten neergelegd door verzoeker niet heeft onderzocht en/of in overweging genomen;

TWEEDE ONDERDEEL :

Overwegende dat bovendien artikel 51/8, 1e alinea van de wet van 15 december 1980 op geen enkel moment melding maakt van de noodzaak om originelen neer te leggen of bewijskrachtige elementen die getuigen dat de kopijen conform zijn aan de originelen;

Dat Uw Jurisdictie bovendien in verscheidene arresten waaronder met name een arrest van 2 februari 2010 n° 39 093 heeft herhaald dat s'agissant de l'avis de recherche du 4 avril 2009, le Conseil constate « qu'il ne peut pas se rallier au motif de la décision attaquée qui conclut à l'absence de force probante de ce document au motif qu'il s'agit d'une télécopie de mauvaise qualité et que les faux documents judiciaires congolais sont très répandus. La partie requérante soutient en effet à juste titre qu'il appartient à la partie défenderesse d'établir le caractère falsifié du document pour conclure à son absence de force probante, ce qu'elle reste en défaut de faire en l'espèce » (vrije vertaling: "betreffende het opsporingsbericht van 4 april 2009, de Raad vaststelt «dat men niet kan instemmen met de

motivering van de bestreden beslissing die beslist tot de afwezigheid van bewijskracht van dit document om reden dat het om een fotokopij gaat van slechte kwaliteit en dat valse Congolese gerechtelijke documenten sterk verspreid zijn. Verzoekende partij houdt inderdaad terecht voor dat het aan verwerende partij toekomt het vervalste karakter van het document aan te tonen om te besluiten dat er een gebrek is aan bewijskracht, hetgeen zij in gebreke blijft te doen in casu »).

Dat in casu het eenvoudige feit te overwegen dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt omdat de neergelegde kopijen geen bewijskracht hebben niet overeenstemt met een correcte motivering;

Dat het inderdaad aan verwerende partij toekomt om het vervalste karakter van het document aan te tonen;

Dat op dit punt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens rekening zal houden met het arrest geveld door het EHRM in de zaak SINGH EN ANDEREN t. België (Verzoekschrift no 33210/11) d.d. 2 oktober 2012 ;

Dat hieruit, met betrekking tot de bestreden beslissing, volgt dat verwerende partij de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 schendt alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzoverre de bestreden beslissing niet voldoende de redenen uitlegt die de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoeker rechtvaardigen;

DERDE ONDERDEEL:

Overwegende dat de neergelegde documenten duidelijk bewijzen dat verzoeker gezocht wordt in zijn land van herkomst;

Dat een motivering volgens dewelke verzoeker geen nieuw element bijbrengt dat toelaat te overwegen dat hij een gegronde vrees kan hebben om vervolgd te worden in de zin van de Conventie van Genève of dat er in zijn hoofde ernstige indicaties bestaan op een reëel risico op ernstige schade zoals geïndiceerd in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, bijgevolg niet adequaat is;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de bepalingen vermeld in het middel heeft geschonden;

Overwegende dat om deze redenen het past de bestreden beslissing te vernietigen”

2.2. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 3 EVRM, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat hij in zijn verzoekschrift nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin hij gewag maakt van een kennelijke beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de

bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.7. Gelet op het gestelde in punt 2.5. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een dreigbrief van 15 maart 2013, gericht aan verzoeker;
- een dreigbrief van 10 maart 2013 gericht aan verzoekers familie,
- een dreigbrief van 16 maart 2013, gericht aan alle Soennieten.

Verzoeker verklaarde: *“Eergisteren stuurde mijn vriend I.J. 3 documenten via internet op vanuit Irak.”* Aangaande de eerste brief verklaarde verzoeker: *“In de brief staat zijn voornaam vermeld : A. Deze brief werd achtergelaten bij mij thuis (S.) op 15-03-2013. In de brief word ik bedreigd met de dood door het leger “Djajch Al-Moukhtar” aanhanger van het Mehdi-leger. Op 16-03-2013 heeft mijn familie de woning verlaten, ik weet niet waar zich nu bevinden. Ik word bedreigd omdat ik heb samengewerkt met de Irakese overheid”.* Aangaande de tweede brief verklaarde verzoeker: *“Deze brief werd achtergelaten bij*

mij thuis (S.) op 10-03-2013 door de brigade "Liwaa Abou Al-Fadhel". In de brief wordt mijn familie bevolen om niet te gaan stemmen. Indien ze dit toch doen zullen ze gedood worden." Aangaande de derde brief verklaarde verzoeker: "Deze brief werd achtergelaten bij mij thuis (S.) op 16-03-2013 door "Djaych Al-Moukhtar " In deze brief staat als de bewoners, Soennieten het huis niet binnen de 48 uur verlaten zullen ze worden vermoord."

2.9. Waar verzoeker betoogt dat *"de documenten die verzoeker heeft bijgebracht bij zijn tweede asielaanvraag, dateren [van] na het einde van de eerste asielpcedure"*, wijst de Raad erop dat zulks, gelet op hetgeen gesteld werd in punt 2.6., geenszins volstaat om tot het bestaan van nieuwe gegevens te kunnen besluiten.

2.10. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing niet gelezen worden dat *"de neergelegde kopijen geen bewijskracht hebben"*. Verwerende partij spreekt zich in de bestreden beslissing niet uit over de inhoud van de aangebrachte stukken. Wel wordt de bewijswaarde van de aangebrachte stukken gering geacht. De Raad wijst er op dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een "ernstige aanwijzing", hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven, die geen betrekking heeft op de inhoud ervan, maar wel samenhangt met het vertrouwen, de ernst of het krediet dat aan dit element kan worden toegekend. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat het aan verwerende partij toekwam om het vervalste karakter *"van het document"* aan te tonen. Verzoeker betwist niet dat hij geen originele stukken voorlegde en dat de stukken via het internet verkregen werden. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat de voorgelegde documenten een geringe bewijswaarde hebben aangezien het geen originele stukken betreffen en de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

2.11. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde rechtspraak, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak. Jurisdictionele beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie alleszins geen precedentswaarde.

2.12. Voor het overige blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, maar hiermee toont hij niet aan dat de overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet schenden, noch de materiële motiveringsplicht of de overige in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA